

Rok 1912.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 28. stycznia 1912.

Treść: (M^o 19 i 20.) 19. Rozporządzenie, dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentu rachunkowego Krajowej Dyrekcyi skarbu w Pradze, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności. — 20. Rozporządzenie, dotyczące zastępstwa zawodowego zostających w koudycyi farmaceutów w obrębie Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze.

19.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 9. stycznia 1912,

dotyczące wypłacania poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia, będących na przypisie departamentu rachunkowego Krajowej Dyrekcyi skarbu w Pradze, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. lutego 1912 wypłacać się będzie pobory emerytalne i pobory zaopatrzenia, będące na przypisie departamentu rachunkowego Krajowej Dyrekcyi skarbu w Pradze, za pośrednictwem pocztowej Kasy oszczędności.

§ 2.

Co do wypłat powyższych mają obowiązywać postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 229.

Przy zastosowaniu przepisów, zawartych w §§ 4. do 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 85, wydaje się nadto co do wypłat tych następujące zarządzenia szczególne:

1. Przekazy płatnicze, względnie kwoty pieniężne, należące do przekazów płatniczych, doręcza się tylko do rąk odbiorcy, wymienionego w przekazie płatniczym.

2. Przy dodatkach na wychowanie i pensjach sierocych nastąpi wypłata tylko pod tym warunkiem, iż strona upoważniona do poboru (w szczególności przy dodatkach na wychowanie: matka, opiekun lub kurator, przy pensjach sierocych: opiekun lub kurator, a co do sierót, uznanych za pełnoletnie, same sieroty) zamieści na odwrotnej stronie „przekazu płatniczego“ następujące oświadczenie:

- a) przy dodatkach na wychowanie: iż dzieci żyją i niezaopatrzone są na utrzymaniu strony, uprawnionej do poboru.
- b) przy pensjach sierocych: iż sieroty żyją i nie mają zaopatrzenia.

3. W ten sam sposób winna strona, uprawniona do poboru datku, przyznanego w drodze łaski, umieścić w tych wypadkach, w których prawo poboru zależy od braku zaopatrzenia, na odwrotnej stronie „przekazu płatniczego“ oświadczenie, iż brak zaopatrzenia trwa dalej.

Datki z łaski, przyznane na cele studyów i nauki, będą wypłacane tylko wówczas, jeżeli organa powołane do tego zamieszczają na odwrotnej stronie „przekazu płatniczego“ po upływie każdego kursu naukowego (półroczu itd.) przepisane potwierdzenie co do prawidłowego uczęszczania i odpowiedniego wyniku studyów (nauki).

4. W tych wypadkach, w których wypłata jest dopuszczalna tylko pod warunkiem przedłożenia oświadczeń lub potwierdzeń, wspomnianych w punkcie 2. i 3., nie może nastąpić przekazanie z zapisaniem na konto w obrocie kliryngowym (z pomocą przekazu na konto), wyjąwszy gdyby przedłożono te oświadczenia lub potwierdzenia już przy likwidacji.

5. Przepisane dawniej poświadczenia prowadzących metryki co do pozostawania przy życiu i co do miejsca pobytu, co do dalszego trwania stanu wdowiego i co do braku zaopatrzenia stron, pobierających dodatki na wychowanie, pensye sierocę lub pobory zaopatrzenia, przyznane w drodze łaski, nie będą nadal wymagane.

6. Jeżeli uprawnieni zamierzają podejmować swe pobory jedynie kwartalnie lub półrocznie, winni donieść o tem departamentowi rachunkowemu Krajowej Dyrekcyi skarbu w Pradze. W tym wypadku będzie się likwidować pobory jedynie kwartalnie lub półrocznie.

7. O każdej stałej zmianie mieszkania należy donieść dość wcześnie departamentowi rachunkowemu Krajowej Dyrekcyi skarbu w Pradze. W razie chwilowych jedynie zmian miejsca pobytu winny strony same postarać się w urzędzie pocztowym swego stałego miejsca zamieszkania o odpowiednie zarządzenia w celu posyłania „przekazów płatniczych“ tam, gdzie przebywają.

Zaleski wlr.

Roessler wlr.

20.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 18. stycznia 1912,

dotyczące zastępstwa zawodowego zostających w kondycyi farmaceutów w obrębie Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze.

W wykonaniu postanowień § 63. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, dotyczącej uregulowania spraw aptek, rozporządza się, zmieniając i uzupełniając rozporządzenia z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, i z dnia 17. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 148, co następuje:

§ 1.

Wydział zostających w kondycyi farmaceutów dla obszaru Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze składa się z dwóch sekcji, a mianowicie sekcji z czeskim i sekcji z niemieckim językiem rozpraw.

Wydział oraz sekcya z czeskim językiem rozpraw mają siedzibę w Pradze, a sekcya z niemieckim językiem rozpraw w miejscu zamieszkania każdorazowego przewodniczącego.

Wydział zostających w kondycyi farmaceutów dla obszaru Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze składa się z 12 członków i 8 zastępców, z których 8 członków i 4 zastępców przypada na sekcję z czeskim, a 4 członków i 4 zastępców na sekcję z niemieckim językiem rozpraw.

§ 2.

W wszystkich wypadkach, w których według postanowień ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, dotyczącej uregulowania spraw aptek, ma się wysłuchać zastępstwo zawodowe aptekarzy, są sekcye powołane do oświadczenia się. Władza zasięga oświadczeń tych od wydziału, który z swej strony ma zaprosić obie sekcye do złożenia opinii i przesłać następnie władzy opinie te bez zmiany.

W sprawach natury ogólnej oraz w wszystkich kwestiach, odnoszących się do całego stanu farmaceutów zostających w kondycyi, ma jednak oprócz sekcji także wydział przeprowadzić samodzielnie obrady, powziąć uchwały i wydać opinie.

§ 3.

Zgłoszenia, przepisane rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 17. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 148, należy wnosić w obrębie Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze do tej sekcji, do której farmaceuta obowiązany do zgłoszenia się i zostający w kondycyi, należy ze względu na swój język potoczny, w każdym jednak razie tylko do jednej z obu sekcji.

Tym farmaceutom, którzy nie posługują się żadnym z obu języków krajowych jako językiem potocznym, służy swobodny wybór sekcji.

Właściwe sekcye mają dostarczyć obowiązującym do zgłoszenia się przepisanych kartek meldunkowych.

§ 4.

Wybory do każdej z obu sekcji należy przeprowadzić oddzielnie.

Uprawnienie wyborcze zostaje stwierdzone przez wciągnięcie do listy wyborczej odnośnej sekcji.

Celem przeprowadzenia pierwszego wyboru w obu sekcjach winien wydział zostających w kondycyi farmaceutów dla obszaru Głównego Gremium aptekarskiego w Pradze przedłożyć Namiestnictwu spisy farmaceutów czeskich i niemieckich. Przy późniejszych wyborach ma każda sekcya przedkładać Namiestnictwu spis ten.

Mężowie zaufania, wspomniani w § 7., ustęp 2., rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, mają być powoływani przy pierwszych wyborach sekcji oraz przy wyborach po rozwiązaniu jednej lub drugiej sekcji przez władzę wyborczą z pośród uprawnionych do wyboru w odnośnej sekcji, zaś przy wszystkich innych wyborach delegowani przez odnośną sekcję.

§ 5.

Każda z obu sekcji ma na wezwanie władzy wyborczej wybrać przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego.

W razie równości głosów rozstrzyga los.

Przewodniczący sekcji czeskiej jest równocześnie I. prezesem, a przewodniczący sekcji niemieckiej II. prezesem wydziału zostających w kondycji farmaceutów.

Prezes II. ma te funkcje, które według rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, należą zresztą do zastępcy przewodniczącego.

Postanowienie ustępu ostatniego § 15. rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6, ma zastosowanie do II. prezesa wydziału zostających w kondycji farmaceutów, jeżeli tenże mieszka w obrębie obszaru Gremium.

§ 6.

Przewodniczący, a w razie przeszkody jego zastępca przewodniczy w sekcji, zwołuje i otwiera posiedzenia, kieruje nimi i zamyka je, zastępuje sekcję na zewnątrz i pośredniczy w jej agendach.

Do ważności uchwał sekcji potrzeba obecności więcej jak połowy członków sekcji.

Powołanie zastępców należy do przewodniczącego odnośnej sekcji przy zastosowaniu postanowień § 14., ustęp 3., rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6. W ten sam sposób może przewodniczący także w razie przemijającej przeszkody członków powołać do obrad odnośnej sekcji zastępców z prawem głosowania.

Na posiedzeniach sekcji zapadają uchwały zwykłą większością.

Jeżeli ogólna ilość członków i zastępców, znajdujących się w pewnej sekcji, wynosi już tylko połowę łącznej ilości członków, przypadających według § 2. na odnośną sekcję, wówczas gasną mandaty

reszty członków sekcji, a władza wyborcza ma zarządzić ponowny wybór tej sekcji.

§ 7.

Ściąganie opłat na pokrycie wydatków, połączonych z wspólnym prowadzeniem agend w wydziale i z prowadzeniem agend w sekcjach, ma odbywać się w ten sposób, iż każda sekcja ściąga opłaty te dla siebie, na swoje cele i od swoich członków, podczas gdy z drugiej strony ma każda z obu sekcji starać się sama także o pokrycie wydatków, wynikających dla niej z agend zarówno własnych jak i wspólnych.

Wysokość opłat bywa ustalana na wniosek prezydium wydziału na posiedzeniu wydziału. Jeżeli na posiedzeniu*tem jest po stronie jednej sekcji więcej członków obecnych aniżeli po stronie drugiej sekcji, wówczas powinno tylu członków sekcji, będącej w większości, powstrzymać się od głosowania, ilu potrzeba do spowadzenia równości w liczbie członków, głosujących z każdej sekcji. Kto ma powstrzymać się od głosowania, oznaczy się losem, o ile poszczególni członkowie nie zrzekną się dobrowolnie udziału w głosowaniu.

Uchwały co do pobierania opłat należy ogłosić w urzędowej gazecie krajowej z uwagą, iż zarzuty z strony obowiązanych do opłaty mają być wnoszone na piśmie w ciągu 14 dni po obwieszczeniu do tej sekcji, do której żalący się należy.

Gdyby nie przyszła do skutku uchwała co do pobierania opłat lub co do ich wysokości, rozstrzyga o tem ostatecznie na wniosek prezydium wydziału, względnie jednej lub drugiej sekcji polityczna władza krajowa po wysłuchaniu prezydium wydziału i zarządza ogłoszenie opłat, które ma się pobierać, w urzędowej gazecie krajowej.

§ 8.

Namiestnictwo ma prawo rozwiązać nie tylko wydział (§ 19. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 6), lecz także każdą z obu sekcji osobno w razie przekroczenia ustawowego zakresu działania lub postępowania przeciwnego ustawom i przepisom.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1912. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1912** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1870 za	2 K 80 h	Rocznik	1891 za	6 K — h
"	1850	10 50 "	"	1871	4 " — "	"	1892	10 " — "
"	1851	2 60 "	"	1872	6 " 40 "	"	1893	6 " — "
"	1852	5 20 "	"	1873	6 " 60 "	"	1894	6 " — "
"	1853	6 30 "	"	1874	4 " 60 "	"	1895	7 " — "
"	1854	8 40 "	"	1875	4 " — "	"	1896	7 " — "
"	1855	4 70 "	"	1876	3 " — "	"	1897	15 " — "
"	1856	4 90 "	"	1877	2 " — "	"	1898	6 " — "
"	1857	5 70 "	"	1878	4 " 60 "	"	1899	10 " — "
"	1858	4 80 "	"	1879	4 " 60 "	"	1900	7 " — "
"	1859	4 " — "	"	1880	4 " 40 "	"	1901	6 " — "
"	1860	3 40 "	"	1881	4 " 40 "	"	1902	7 " 50 "
"	1861	3 " — "	"	1882	6 " — "	"	1903	9 " — "
"	1862	2 80 "	"	1883	5 " — "	"	1904	5 " — "
"	1863	2 80 "	"	1884	5 " — "	"	1905	6 " — "
"	1864	2 80 "	"	1885	3 " 60 "	"	1906	12 " — "
"	1865	4 " — "	"	1886	4 " 60 "	"	1907	13 " — "
"	1866	4 40 "	"	1887	5 " — "	"	1908	9 " — "
"	1867	4 " — "	"	1888	8 " 40 "	"	1909	8 " 50 "
"	1868	4 " — "	"	1889	6 " — "	"	1910	8 " 40 "
"	1869	6 " — "	"	1890	5 " 40 "	"	1911	7 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.